

קובץ

מבצע נרות שבת קודש

סקירה ממבצע נש"ק

ארבעים שנה אלול תשל"ד - תשע"ד

תשורה מחגיגת בר מצוה של התמים

מרדכי שמעון ש"י קולסקי

אדר"ח אלול ה'תשע"ד

פתח דבר

לכבוד מלאות ארבעים שנה למבצע נ'רות ש'בת ק'ודש, אותו התחילו כ"ק אדמו"ר ביום כ"ד אלול ה'תשל"ד שמחים הננו להגיש בפני קהל אנ"ש והתמימים סקירה אשר מקיפה את סיפורו של המבצע מהתחלתו ובהמשך עידודו ותביעתו של הרבי ל'שטורעם' בכל הקשור למבצע.

רובה של סקירה זו נערך ע"י ועד תלמידי התמימים ותודתינו נתונה להם והוספנו כאן כמה פרטים וכתבי יד קודש הקשורים למבצע.

סקירה זו מוגשת בתור תשורה למשתתפי חגיגת הבר מצוה של התמים מרדכי שמעון קולסקי ביום הבהיר ט"ו אלול אלול ה'תשע"ד, יה"ר שיתקיימו ברכות כ"ק אדמו"ר: ש"יגדל להיות חסיד ירא שמים ולמדן" כרצו"ק כ"ק אדמו"ר.

בתקוה שסקירה זו תעורר התגברות יתירה בכל הקשור למבצע נ'רות ש'בת ק'ודש עדי נזכה ל"אני מדליק לכם נרות של ציון" בביאת גואל צדק ונשיאינו בראשנו.

המוצאים לאור

מבצע נש"ק

- ארבעים שנה לתחלת המבצע -

סקירה

לרגל מלאות ארבעים שנה לחודש תשרי ה'תשל"ה, בו הכריז כ"ק אדמו"ר על מבצע הדלקת נרות שבת קודש, שכל אשה ובת, מגיל הרך ביותר, ידליקו נרות שבת קודש בברכה, מוגשת בזה סקירה מופלאה על השתלשלות המבצע בראשיתו, כפי שנרשם מפיהם של המתעסקים בזה באותו זמן.

התחלת המבצע:

הכל התחיל אור לכ"ה באלול תשל"ד, בשיחה לקראת ראש-השנה שהרבי השמייע באותו ערב לנשים ובנות. בשיחה זו הרבי דיבר לראשונה על הצורך להפיץ את מצוות הדלקת נרות-שבת בשטורעם, והדגיש שגם בנות שלא נישאו ואפילו ילדות קטנות תדלקנה מעתה נרות-שבת.

עברו מספר ימים, ובהתוועדות שנערכה אור לערב ראש-השנה, הרבי הוסיף בנושא והרחיב. כעת כבר היה ברור לכולם שמבצע נוסף הצטרף למבצעים שהתחילו בסערה באותו קיץ.

תחילה נקרא בפשטות "מבצע הדלקת נרות שבת", אך לימים קנה לו שם

בעולם כ"מבצע נש"ק" - ראשי-תיבות של "נרות שבת קודש".

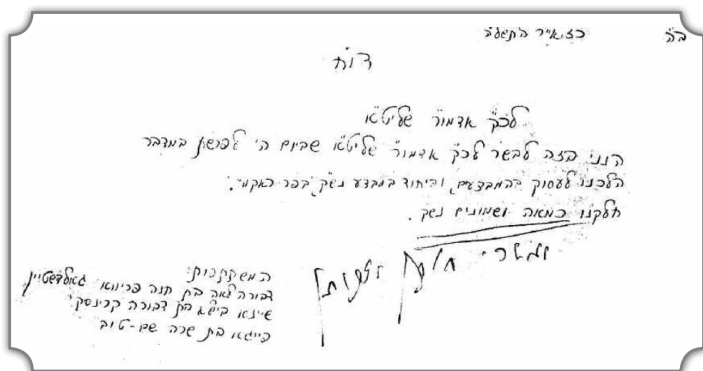
הכינוי "נש"ק" הגיע, אגב, מספר חודשים לאחר התחלת המבצע מארץ-ישראל. מילה מוכרת, שנשות ובנות חב"ד החלו לעשות בה שימוש חדש...

הצעד הראשון במבצע היה פרסומו בציבור, ולמודעה הראשונה דאג הרבי בעצמו. עוד לפני ראש-השנה, פנה המזכיר הריל"ג אל מרת א. שטרנברג - אז חברת נשיאות נשי ובנות חב"ד ומאז עד היום מנהלת הפעילות של מבצע נש"ק - והעביר לה טלפונית את הוראת הרבי לפרסם בעיתונות מודעה על המבצע עוד לפני החג.

זו היתה פעולתה הראשונה של מרת שטרנברג במסגרת מבצע נש"ק. היא וחברותיה מ"נשי ובנות חב"ד" הכינו טיוטת מודעה, הסופר הרב ניסן גורדון ז"ל עיבד, והמודעה הראשונה נדפסה.

ההתוועדות הבאה היתה ביום ב' דראש-השנה. הפעם הרבי הוסיף דברים על חשיבות המבצע, והפתיע בהודעה שכל ילדה שתתחיל להדליק נרות שבת,

"ואשרי חלקן וזכותן"

ביום כ"ז אייר תשל"ה כתבו ג' חברות, וביניהם אם הכלה, מרת שיינא ביילא תחי' (קרינסקי) פרידמאן, דו"ח לכ"ק אדמו"ר ע"ד פעולות במבצע כ"ק ובמבצע נש"ק במיוחד. כ"ק אדמו"ר הדגיש המלים שחלקן כמאה ושמונים נש"ק וכתב: "ואשרי חלקן וזכותן"

(תשורה מחתונת אליהו עקיבא ליפסקר)

תקבל ממנו-עצמו מתנה של שתי מטבעות בנות עשרה סנטים ("דיים").

ראש-השנה חל באותה שנה בימי שלישי ורביעי. הרבי הודיע על נתינת המטבעות בהתוועדות יום רביעי בלילה, ולמחרת הדבר נודע בכל בתי-הספר של חב"ד בניו יורק וסביבותיה. ביום חמישי הרב חדקוב אירגן את העברת המטבעות ליעדן, וביום שישי בבוקר החלו מאות בנות מניו-יורק עצמה ומהמדינות השכנות לזרום למרכז החלוקה, כדי לקבל שם את המטבעות של הרבי.

בפועל, המארגנות נאלצו לסיים את כל ההכנות ביום אחד ולא יכלו עדיין לאמוד את מספר הבנות שתגענה, לכן קבעו בינתיים את מוקד החלוקה בביתה הפרטי של משפחת שטרנברג. הבנות שהגיעו רשמו את שמן ושם אמן לקבלת ברכה מהרבי, וקיבלו כמובטח את שתי המטבעות - מתנתו האישית של הרבי.

בערב יום-כיפור הרבי נהג לחלק לעקאח לגברים, ובהושענא-רבה לנשים. מרת שטרנברג היתה מקבלת לעקאח מהרבי גם בערב יום-כיפור, וכשעברה לקבל את חלקה הרבי שאל אם נשאר אצלה דיימ'ס. מרת שטרנברג ענתה שנשארו מעטים והרבי הוציא מכיסו חופן מטבעות ואמר: "אם יצטרכו עוד, יפנו למזכירות".

בהמשך שלב זה של המבצע הפעילות אכן קיבלו במזכירות מטבעות נוספות מהרבי, אך לאחר חג הסוכות חלוקת המטבעות הסתיימה.

בארץ-ישראל, לעומת-זאת, המשיכו גם בשנים הבאות לתת מטבעות של הרבי לכל מצטרפת חדשה להדלקת נש"ק. הרב יצחק ע"ה גאנזבורג שהיה באותה עת מראשי פעילי המבצעים בארץ, ארגן את חלוקת המטבעות לזכאיות. "בעניין משלוח המטבעות", סיפר הרב גאנזבורג, "הרבי שלח הוראה לרב אפרים (ע"ה) וולף, לתת מ'קופת רבנו' כל סכום שיתבקש לצורך המבצע".

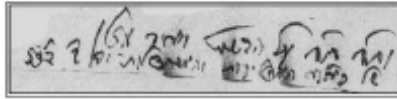
בני כפר-חב"ד שהיו אז ילדים, ודאי זוכרים כיצד עסקו כל אותו חורף באריזת המטבעות בתוך מעטפות פלסטיק - כל צמד דיימ'ס עם כרטיס שמודפסות עליו תמונה של הרבי ומספר שורות של ברכה.

כל חודש תשרי העולם היהודי רעש מהמבצע החדש. מנהג ההדלקה ע"י בנות לא נשואות התחיל להתפשט בקרב חוגים רחבים בציבור הדתי והחרדי, ואור נרות השבת נדלק לראשונה, תחילה במאות ואחר באלפי ורבבות בתים יהודיים.

באותה עת ישיבת ר' יצחק אלחנן בניו-יורק עמדה לפני הוצאה-לאור של חוברת חשובה, ובעקבות הסערה שפרצה בעולם היהודי סביב "מבצע הדלקת

במענה על דו"ח עיר מובצע נרות שבת קודש

הי"ח ת"ח על הבשרים ואירי נולד של כאריא המדליקות והטשהדלות-ים שיי בכ"ז

נרות שבת", ביקשה לכלול פרק על המבצע ופנתה בבקשת מידע ל"מרכז לעניני חינוך" ב-770.

הפנייה הגיעה ל"מרכז" לאחר שהרבי כבר השמיע

מספר שיחות על הנושא. אחד התלמידים ב-770 ערך ליקוט של השיחות לפי יכולתו, ונשי חב"ד העבירו את החומר לעורכי החוברת. העורכים התייחסו לחומר ברצינות ובכבוד, הרחיבו את תכניתם המקורית לכלול את החומר בפרק בחוברת, ופרסמו אותו בשני פרסומים נפרדים. העובדה שהדבר נעשה ביזמתם ובמסגרת פרסומים מטעמם עוררה הדים נוספים למבצע שהלך והתפרסם.

כתיבת דו"ח לרבי:

מהלך חודש תשרי המבצע עמד בשלביו הראשונים. פעילות המבצע בבתי-הספר (שיסופר עליה בהמשך) טרם החלה, ומלבד הפרסום הראשוני וחלוקת המטבעות, לא היתה לפעילות המבצע הזדמנות לפעול בהיקף רחב באמת. והנה, בסיום ימי המועדים, קיבלו נשי חב"ד פנייה מהמזכירות: הרבי אומר שטרם שמע על הישגים גדולים במבצע נש"ק, והוא מבקש לקבל בהקדם דו"ח פעולות.

מרת שטרנברג סיפרה כי "במצב בו עמדנו פשוט התביישתי לכתוב דו"ח לרבי". כך עברו עלי מספר ימים של דחייה, ורק אחרי שקיבלתי תזכורת נוספת מהרב גרונר, ישבתי לכתוב את הדו"ח שנסב בעיקר על אותם פרסומים.

"לאחר כל הדחיות שלי, הדו"ח נמסר רק ביום שישי אחר-הצהריים. והנה רק חזרתי הביתה מ-770, אני מקבלת טלפון מהרב גרונר עם תשובה מהרבי בתוכן הבא: "ת"ח ת"ח על בשו"ט אודות הדלקת נרות שבת שהגיעו אלי כמה רגעים לפני זמן הדלקת נש"ק".

מאז הדו"ח הראשון, נמסר לרבי דו"ח פעולות של המבצע מדי יום שישי. הדבר נמשך מספר שנים רצופות.

בדו"ח השני, תואר בין השאר המעשה הבא: הורי' של מרת שטרנברג, הר"ר שנ"ז גורארי' ורעיתו ע"ה, שהו בשלהי תשרי במקום מרפא, והרבנית ניצלה את ההזדמנות ושוחחה עם אשה יהודייה על המבצע החדש. בין היתר, אמרה לה שאם תדליק נרות שבת, הדבר בוודאי יעזור לה להתרפא. האשה אכן הדליקה וריפוייה הוחש בצורה ניכרת.

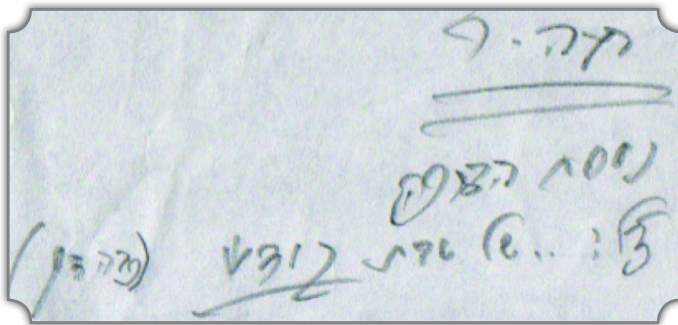
עריכת קובץ על נש"ק:

עדות נוספת שנרשמה בדו"ח, נמסרה בעת כתיבתו ממש... כאשר מרת שטרנברג ישבה לכתוב את הדו"ח ביום שישי, סיפרה לה אמה הרבנית שהיא- עצמה הדליקה נרות שבת מאז היתה ילדה קטנה, כי זה היה המנהג בבית אביה האדמו"ר מקופטשניץ זצ"ל. מובן שגם עדות זו הוכנסה לדו"ח.

הרבי הורה לה (אגרת יא'שצח):

"כדאי לקבץ ידיעות מדויקות ע"ד זמן התחלת הדה"נ בחצרי הרביים (שמזכירה - ועוד) - ולמסור העתקה: (1) למערכת הקונטרס ע"ד הדה"נ, (2) להר"ר טובי' בלוי שי' בירות"ו".

נוסח הברכה של נש"ק

מענה ע"ד הנוסח הנכון בברכת הדלקת נש"ק:

מהיר

נוסח הברכה צ"ל: ... של שבת קודש (כבהדף)

(תשורת חתונת לוי"צ גורדון)

גב' שטרנברג העבירה את הסיפור לרבנים, והמשיכה מצידה לחפש עדויות נוספות על מנהגי הדלקת-נרות בחצרות-אדמו"רים ורבנים. עד מהרה גילתה מעדויות קרובי משפחה ואחרים שבחצרות-אדמו"רים רבים היה נהוג שבנות מדליקות מגיל מוקדם. רבנית ידועה העידה שבילדותה התארחת בבית הרבי מבעלז זצ"ל, וראתה שכל הבנות והנערות הדליקו נרות.

מישהו ממשפחת האדמו"ר מבובוב שליט"א סיפר על מנהג מעניין במיוחד. כאשר נולדה בבית אדמו"רי בובוב ילדה, גם אם נולדה ביום חמישי, היו אוחזים בידה הקטנה בעת הדלקת הנרות כבר למחרת, ביום שישי. "הרבי אומר להתחיל מגיל שלוש", התבטא, "ואצלנו התחילו בכך מיד עם הלידה"... כשנשאל איך נוהגים שם כיום, ענה שהמנהג נחלש כי הבנות יוצאות יותר מבעבר מחוץ לבית, למחנות קיץ וכד', ולא תמיד יש להן די אומץ לנהוג אחרת מחברותיהן.

אגב, כאשר הרבי עצמו נדרש פעם לנושא, אמר שקרוב-לוודאי כי הסיבה לכך שהמנהג נחלש או אפילו נשכח, היתה מחסור גדול בתקופות שונות כמו בימי מלחמה בפראפין, שממנו ייצרו את הנרות. המחסור היה גדול עד-כדי-כך, אמר הרבי, שיהודים התקשו להשיג נרות אפילו בשביל האם, כך שהבנות בוודאי שלא הדליקו...

בשלהי חודש כסלו, הורה הרבי למזכירות, לעורר את חברי הכולל, לעיין בסוגיה זו, ולהו"ל קונטרס בביאור כל פרטי ההלכה והמנהג של הדלקת נש"ק ע"י בנות קטנות. הקונטרס נערך במשך חודש טבת, ובתחלת חודש שבט נדפס,,קונטרס נרות שבת קודש - כולל ביאור תוכן מצות הדלקת נרות שבת קודש, מעלתה ואופן קיומה, ובתוכה ביאור מקיף בענין הדלקתה ע"י בנות ישראל שלפני עונת הנישואין - לאור הלכה והמנהג".

רשימת החצרות הנוהגים בהדלקת נש"ק ע"י בנות, נדפסה בקונטרס הנ"ל ע'29.

לפני ההדפסה הורה הרבי כמה פרטים בקשר לקונטרס ואף הורה שהקונטרס יצא לאור באופן פרטי ושיושלח לרבנים ומוסדות חנוך לבנות.

גם נמסרו מספר עותקים למזכירות של הרבי, שאותם שלח הרבי, לרבנים שכתבו לו בזה, ובאגרת א' כתב (אגרת יא'תקיג):

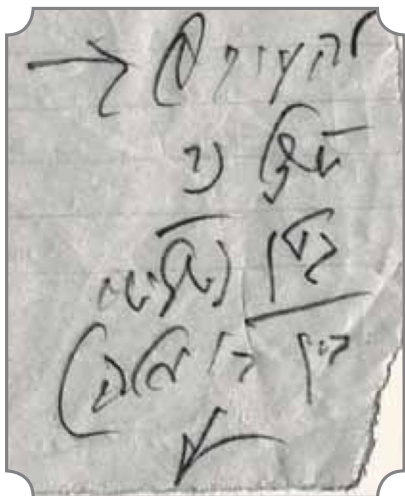
"ובפ"ע נשלח לכת"ר קונטרס שהדפיס כאן אחד מהרבנים הצעירים שי".

הרבי בעצמו מעצב הפמוט למבצע:

כמו במקרים אחרים, לפעמים מבצע גדול מחכה לאדם המתאים שיבוא עם רעיון פשוט ומעשי שיוציא אותו אל הפועל. כשהרבי יצא ב"מבצע תפילין", לא היה ספק שצריך פשוט לצאת לרחוב עם זוג תפילין ביד ולזכות יהודים במצווה. במבצע נש"ק, הוצאת הרעיון לפועל נראתה יותר מסובכת. בזמן הדלקת נרות נשים אינן מסתובבות ברחובות. להפך, כל אישה ובת עושות כל מאמץ להיות

בבית בשעה מוקדמת ככל האפשר. גם המצווה עצמה אינה נעשית ברחוב אלא בבית.

נר שלישי בצירוף של נש"ק

כנראה מענה לצירוף של נש"ק שמופיעות בו רק שני נרות, ע"ז העיר הרבי: "להעיר שצ"ל" **נר קטן (שלישי בין ב' אלה)**.

(תשורת ניסלאוויטש)

והנה בתחילת אותו חורף, בעוד נשות חב"ד מנתחות ומחפשות דרכי פעולה, פנה אל מרת שטרנברג מנהל חינוכי בניו-יורק בשם הרב רובין, וסיפר ששמע על המבצע והוא רוצה

לעודד את התלמידות שלו להדליק נרות-שבת. (בית-ספר זה היה "תלמוד-תורה" אמריקני - מסגרת חינוכית יהודית לילדים שלומדים בבתי-ספר יסודיים רגילים לפני-הצהריים, שהעבירה להם שיעורים במקצועות היהדות בשעות אחר-הצהריים או בימי ראשון).

כאן העלה הרב רובין רעיון פשוט ומעשי: אם נחלק לבנות פמוטים לפני ערב-שבת, הפמוט יזכיר לכל בת שיש להדליק נר בשעה הנכונה. "יש לי תשעים תלמידות", אמר, "ואני פשוט מבקש סיוע למימון קניית הפמוטים..." "הרעיון נראה לנו", מספרת מרת שטרנברג, "אבל באותו זמן לא היו פמוטים מן המוכן גם ל'מבצע נש"ק' וגם לא היה מימון למטרה זו. ענינו לרב רובין שנשתדל

למצוא פתרון עד יום שישי והצלחנו לעמוד בהבטחה. ביום שישי כבר היו לנו 100 פמוטים ומדבקות של זמן ההדלקה באותו שבוע.

מובן שהדו"ח שמסרנו לרבי באותו יום שישי הכיל את העובדות הללו.

"ביום שני, אותו מחנך פונה אלינו שוב ומבקש עוד מאה נרות. לפליאתנו, הסביר שהתלמידות סיפרו על הדלקת הנרות לחברות שלהן, ועכשיו גם אלה מבקשות נרות.

מובן שסיפקנו את הבקשה...

"מאז ואילך, חלוקת פמוטים לילדות נהפכה למרכיב מרכזי בפעילות, בצד הפצת עלוני הסברה על המצווה. חשוב לציין שהרבי הגיה בעיון את העלון הראשון ותיקן והעיר הרבה עד שהעלון יצא בדיוק כפי רצונו."

בשלב זה יצרו נשי חב"ד קשר עם מפעל לייצור פמוטים בקליפורניה וחתמו על הזמנה ראשונה של אלפיים פמוטים.

"שיערנו שהכמות תספיק לשבועות רבים, אלא שלא היה לנו די כסף. ערכנו אפוא מסיבת מלווה-מלכה (לעילוי-נשמתה של מרת ליבא פינסאן ע"ה שנפטרה באותם ימים) וב"ה אספנו סכום נכבד, שהיה צריך להספיק לפי אומדננו לזמן רב.

"למחרת אותה מלווה-מלכה הרבי נסע לאוהל. לפני הנסיעה הרב חדקוב התקשר ואמר שהרבי מבקש מאיתנו דו"ח על המסיבה עוד לפני נסיעתו לאוהל..."

בתוך כל אלה, נוצר גם קשר בין יו"ר צא"ח הרב דוד ראסקין ובין יצרן

הפמוט שהרבי עיצב. מבין דוגמאות שונות בחר הרבי חלקים שונים ומהם כיבד לעצב את הפמוט צמוד חלקיו המיוחדים ואלו נעשה צנזר. בתמונת הפמוט שוחזר על שילוחו של הרבי בהתחייבות

פמוטים ידוע בשם
מר קופרשטיין.
בפגישה ביניהם
שנערכה בנוכחות
עסקניות מבצע
נש"ק, שאל מר
קופרשטיין לכמה
פמוטים יזדקקו
פעילות "מבצע
נש"ק" בעתיד

הקרוב, ולאחר דיון ממושך הוחלט על הזמנה של עשרת אלפים.

לרגל ההזמנה, עיצב מר קופרשטיין פמוט מיוחד בדגם שחרג במקצת מהמקובל: הפמוט היה צר וארוך מהרגיל, אבל הוא טען שהעיצוב מודרני ונאה ועסקניות המבצע הסכימו.

בינתיים התקבלה הוראה נוספת מהרבי - להדביק על הפמוט מדבקה שיהיה בה מקום לכתיבת שמה של הילדה.

בשלב זה הכניסו אל הרבי גם את הפמוט שעוצב ע"י היצרן וגם דוגמה של המדבקה, ולרבי היתה ביקורת על שני הפרטים. ביחס לפמוט, הרבי אמר שבהיותו ארוך וצר אינו יציב, וממילא מסוכן להדליק בו נרות. באשר למדבקה, הרבי אמר שצריך להוסיף בה ציור של חלה וגביע-יין.

לבסוף הכניסו אל הרבי דוגמאות של פמוטים שונים, והרבי עצמו בחר את הבסיס מפמוט אחד, את החלק האמצעי מפמוט שני ואת החלק העליון מפמוט שלישי. במילים אחרות, הרבי עיצב בעצמו את הפמוט המוכר של "מבצע נש"ק", והדגם שעיצב יוצר מאז במספר עצום. בשנים הבאות התחילו להזמין כמויות ענק מטייוואן או מהונג קונג, ותמיד הקפידו על הצורה והגודל שהרבי קבע.

שטורעם במבצע:

הרבי תבע "שטורעם" בכל הקשור למבצע נש"ק, במענה לא' שדיווח לרבי על התקנת קו טלפון מיוחד למבצע נש"ק בשנת תשל"ה כתב הרבי:

חסר לגמרי השוטורעם (ליכטיקער - כפשוט) בהודעתו עדכנ"ל!! = על - דבר כל הנזכר-לעיל} ואולי עדיין גם למכריזים בשם חסידות - תוכן ענין הנ"ל "לא הגיע - אן רירען בל"א" = בלשון אחר} {לקו"ת רד"ה = לקוטי תורה ריש דיבור המתחיל} ליתן "לי" = לשון{ התחברות..}

חסר לגמרי השוטורעם (ליכטיקער - כפשוט) בהודעתו עדכנ"ל!! ואולי עדיין
 גם למכריזים בשם חסידות - תוכן ענין הנ"ל "לא הגיע - אן רירען בל"א" (לקוטי
 תורה ריש דיבור המתחיל) ליתן "לי" = לשון{ התחברות..}

שנת תשל"ה היתה שנה של "שטורעם" במבצעים באמצעות הטנקים, והרבי הירבה לעודד את הטנקיסטים. באותה תקופה בערך נקבע גם הנהוג החדש של חלוקת דולרים לציבור ע"י הטנקיסטים בסיום התוועדות.

באחת החלוקות הראשונות שנערכו בדרך זו בסיום התוועדות שהתקיימה באור ליום שישי, הרבי הורה לתת דולרים גם לנשים והוסיף ופירט שיינתנו להן שני דולרים - אחד לעצמן ואחד כדי לצייד אותן למבצעים בימי שישי, שבהם תשפיע כל אשה לפחות על אשה או בת אחת להדליק נרות שבת ותיתן לה את הדולר. הרבי ציין שתוקף השליחות הוא רק ליום אחד. אם באותו יום שישי לא תשפיע על אשה או בת להדליק נרות, עליה להחזיר את הדולר השני.

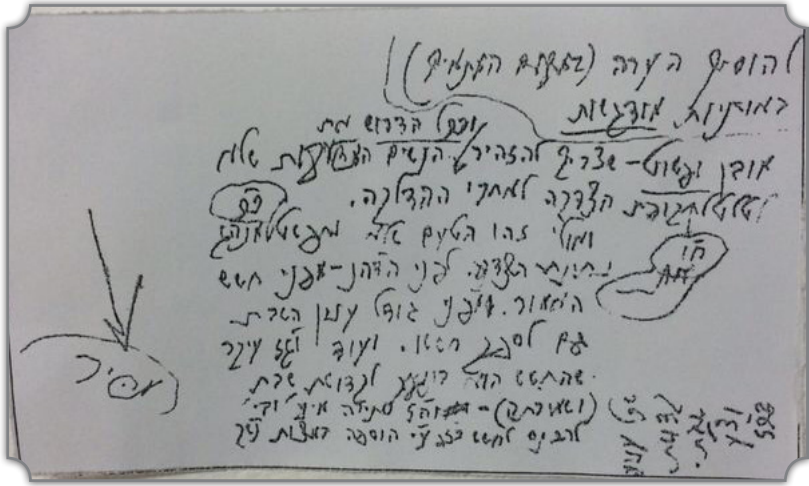
ביום שישי בבוקר הרב חדקוב טלפן למרת שטרנברג ושאל אם נשאר אצל חברותיה דולרים מאלה שהרבי נתן בהתוועדות, שלא ניתנו לנשים. כשענתה בחיוב, העביר לה הרב חדקוב את ההוראה הבאה בשם הרבי: שישה דולרים יש להחזיר למזכירות (עד היום לא ידוע עבור מי) ואת השאר יש להביא לבנות "בית רבקה" שלא היו אתמול בהתוועדות, אבל ילכו היום לפעול ב"מבצע נש"ק". אם יישארו אצלן דולרים - יש לחלק אותם בתנאים האמורים בין בנות "מכון חנה", ואם עדיין יישארו דולרים, יש לתת אותם למתעסקות ב"מבצע נש"ק".

בסיום הדברים חזר הרבי והדגיש את התנאי - יש להחזיר למזכירות כל דולר שלא יינתן היום לאשה או בת שתתחיל להדליק. כל הוראה כזו מהרבי הוסיפה לנשים חיות ומרץ לעשות עוד ועוד, וחלוקת הפמוטים הלכה והתרחבה.

כאשר תקופת החגים הסתיימה, החלו לערוך ביקורים מסודרים בבתי-הספר. תחילה עלתה מחשבה לשלוח רבים מהפמוטים בדואר (שהרי הפעילות בלאו-הכי באו רק להזכיר ולעורר ולא נמצאו ליד הילדות בעת הדלקת הנרות), אבל מארגנות המבצע החליטו שעדיף לבקר ולתת את הפמוטים באופן אישי. השפעת ביקור אישי הרבה יותר עמוקה ומבטיחה יחס יותר רציני להדלקת הנרות. כאשר דווח לרבי על ההחלטה, הרבי עודד מאוד את הגישה הזו והוסיף שמלבד העובדה שהשפעת מפגש הנערך פנים אל פנים יותר גדולה, יש בכך מעלה נוספת" - זכות לנוסעות".

מתשובות הרבי על הדוחות היה ניכר שיש לו נחת-רוח מהתפתחות המבצע (הדוחות הכילו גם מכתבי תודה והוקרה מהציבור הרחב), ובכל-זאת הרבי לא נמנע מלדרוש ולתבוע. כאשר נכתב באחד הדיווחים שבאותו שבוע "חילקנו הרבה פמוטות", הרבי ציין על כך" - כמה זה הרבה?", מאז אותה הערה הקפידו לכתוב דוחות מפורטים ולציין מספרים מדוייקים.

"להסיר חשש חילול שבת"

מהיר

להוסיף הערה (במקום המתאים) באותיות מודגשות

מובן ופשוט - צריך להזהיר וככל הדרוש את הנשים המדליקות שלא לטלטל ח"ו את קופת הצדקה לאחר ההדלקה.

ואולי זהו הטעם שלא נתפשט כ"כ מנהג נתינת הצדקה לפני הדה"נ - מפני חשש האמור. ומפני גודל ענין השבת גם לספק חששו. ועוד וג"ז עיקר שהחשש הוא בנוגע לקדושת שבת (ושמירתה) - וה"ז סתירה מיני' ובי' להכנס לחשש כזה ע"י הוספה במוצת נש"ק שכל ענינה קדושת שבת.

וצ"ע בכ"ז

פארבריינגען מיוחד:

ממשיכה מרת שטרנברג לספר: לפנות ערב של אור לי"ד בניסן, ליל בדיקת חמץ, קיבלתי הודעה דחופה "לבוא מיד ל-770". כשהגעתי היה בחוץ קהל גדול. אנ"ש והת' המתינו שהרבי יחזור מהאוהל ויצא ל"מים שלנו". נכנסתי פנימה ליד גן-עדן התחתון, והנה בפנינה אחת עומד הרב יוסף וינברג, בפנינה אחרת עומד הרב דוד ראסקין, ובקרו-זווית שלישית הרב יעקב-יהודה העכט ע"ה. כולם היו חגורים בגרטלים וראיתי שהם מתרגשים כאנשים העומדים להיכנס ליחידות. הבנתי שגם אני נכנסת אל הקודש פנימה.

פתאום הרבי נכנס ל-770 ופנה לחדרו, ואחריו הרב חדקוב. כעבור רגע הרב חדקוב יצא ואמר לכולנו להיכנס. לאחר שנכנסנו חזר ונכנס גם הרב חדקוב, ואז הרבי אמר את הדברים הבאים: "מהראוי היה לעשות 'א ליכטיקען שטורעם' בעניין נרות-שבת ויום-טוב, ולכן היה כדאי לעשות הלילה 'א ליכטיקע פארבריינגען' במיוחד שבחו"ל ידליקו נרות שלוש פעמים רצופות - ביום רביעי, ביום חמישי וביום שישי (באותה שנה החג חל בימים חמישי ושישי) וגם יברכו ברכת שהחיינו".

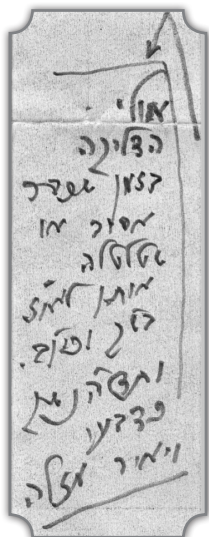
כאן הרבי הוסיף כי מאחר שיש שאלה אם מותר להקהיל את הציבור בליל בדיקת חמץ, הוא מוסר לנו את תפקיד עשיית השטורעם על הדלקת הנרות עוד לפני החג, ומבקש שיעשו זאת בכל האופנים - תוך שימוש ברדיו, בטלוויזיה, בעיתונות ובכל דרך אפשרית - "והעיקר שזה יהיה בשטורעם הכי גדול ובפרסום הכי גדול".

לאחר שסיים את דבריו, הרבי הוציא ממגירת שולחנו מספר קופסות גפרורים שעל כל אחת מהן היה מודפס "נרות שבת קודש - 'א בניסן תשל"ה" (מישהו נתן זאת לרבי שיי ליום הבהיר 'א ניסן). הרבי כתב על כל אחת מהקופסאות

את ראשי-התיבות של שמו הק' ונתן לכל אחד מהנוכחים בחדר קופסא אחת. הרב חדקוב ניגש ראשון והרבי שאל בחיוך: "איר טוט אויכעט אין מבצע נש"ק?" (= גם אתם עושים במבצע נש"ק?) { ואחריו ניגשו כל השאר (לפי גיליהם).

בסיום הרבי הביט בנו ואמר שהוא מצפה לדו"ח שיפרט מה פעלו. בינתיים התאסף קהל מחוץ לחדרו של הרבי ונוצרה מהומה. כולם ציפו לשמוע מה

זמן ההדלקה

מענה לאשה שכתבה שהפסיקה להדליק נרות בערב שבת, כי בכל פעם שהדליקה, קרו אסונות במשפחתה:

אולי הדליקה בזמן שכבר אסור או שטלטלה אותן לאח"כ בש"ק וכיו"ב {= לאחרי זה בשבת קודש וכיוצא בזה}. ותדהנש"ק {= ותדליק הנרות שבת קודש} כדבעי ויאיר מזלה.

(תשורת חתונת לוי"צ גורדון)

היה ביחידות בשעה כזו - לפנות ערב של בדיקת חמץ, עוד לפני שאיבת המים שלנו. הרבי יצא למים שלנו ואנו, הנכנסים לפני-ולפנים, קיימנו מיד אסיפה חדופה.

הרב חדקוב הציע כמה הצעות. הרב וינברג והרב העכט שהיו להם תכניות רדיו קבועות קיבלו על עצמם לארגן שידור ברדיו בנושא, והרב דוד ראסקין קיבל על עצמו לדאוג שהבחורים הטנקיסטים יפעלו בערב פסח ביתר שאת.

כשאני-לעצמי, הייתי במצב לא-נעים ביותר, כי בדיוק אז לא היו ברשותנו הרבה פמוטים. לא תמיד יכולנו לעמוד בקצב ההזמנות והיצרן התחיל לאבד את הסבלנות... בכל אופן, באתי בדברים עם חברותי וניסיונו לארגן כמה פעולות פרסום עוד לפני החג (מבלי להזכיר שעקרת הבית היהודי עסוקה מאוד בערב פסח...).

זמן-מה לאחר-מכן, בשעת ערב מאוחרת, קיבלתי טלפון מהרב חדקוב: מישהו העיר את תשומת-לבו לעובדה שאנשים רבים יוצאים לעשות את החג בהרים, בבתי-מלון במקומות נופש, ומי יודע לכמה מהם אין פמוטים או נרות לשני ימי החג והשבת. "לכן", אמר, "אני מציע שנשלח פמוטים ונרות להרים, לקאנטרי". תוך זמן קצר התארגנה קבוצת בחורים שהתנדבו לצאת לפנות בוקר להרים, כדי להספיק לעסוק שם במבצעים ולשוב לקראון-הייטס לפני כניסת החג. כיוון שהם יצאו ראשונים והרב חדקוב עורר על כך, שלחתי איתם את כל הפמוטים שהיו תחת ידי. הם אכן עברו בכמה וכמה בתי-מלון ונחלו הצלחה מרשימה.

מישהו אחר העלה רעיון להטיס מסוק עם שלט המודיע על זמני הדלקת נרות החג והשבת, ולמרות הזמן הקצר ולמרות טרדות ההכנה לחג, גם רעיון זה יצא לפועל. אפילו דברי הרבי על פרסומת בטלוויזיה התקיימו במלואם. מישהו הרים טלפונים לאן שהרים, ובבוקר התייצב בקראון-הייטס צוות צילום שהסריט את כל ההכנות של משפחה יהודית לקראת ליל-הסדר. מובן שהדגשנו בהסרטה במיוחד את נושא הדלקת הנרות, תוך פירוט העובדה שהשנה מדליקים שלושה ימים רצופים. הקטעים הללו שודרו עוד באותו יום, בחדשות אחר הצהריים.

הפמוטים אזלו. נושא הפרסומת סודר. מרץ עוד יש, ומישהו העלה הצעה לנצל את השעות שנותרו עד כניסת החג כדי להזכיר ליהודים את מצוות הדלקת נרות החג והשבת באמצעות הטלפון. באותם ימים היה מקובל בארה"ב שיהודים שייכים באופן מסורתי למפלגה הדמוקרטית. השגנו אפוא רשימה

של חברי המפלגה הדמוקרטית באזור ניו-יורק, חילקנו את הדפים בין נשי ובנות חב"ד בשכונה, ואלה ישבו שעה ארוכה ליד הטלפון וטלפנו לכל שם בעל צליל יהודי והזכירו לו את מצוות הדלקת הנרות...

שבועיים לפני הפסח הרבי עורר על המבצע לקראת החג. הדבר היה באמצעות הוראה להוסיף בעלון את זמני ההדלקה בערב החג וכן את ההלכה שההדלקה בחג עצמו חייבת להיעשות מאש קיימת. הרבי הזכיר שבעלון הקיים (שהודפס בחיפזון בתחילת המבצע) צוינו זמני הדלקה רק לשבת ולא לחגים.

מרת שטרנברג: כאמור, הבעיה המרכזית באותו ערב-פסח היתה מחסור בפמוטים לחלוקה. חיפשנו פתרון לכך במשך הלילה ולאחר מאמץ השגנו כמות לא מבוטלת של פמוטי זכוכית. בבוקר, לאחר לילה של תכניות ועבודה, נמסר לרבי דו"ח מפורט של תכניות הפעולה לשעות שנותרו עד החג, עם בקשת ברכה להצלחה. בדו"ח הוזכר גם המחסור בפמוטי נחושת שהשתמשו בהם בדרך-כלל וצוין הפתרון החלופי של פמוטי זכוכית, אלא שהרבי שלל את התחליף וכתב: "יש חשש שיתפוצצו"...

כפי שכבר נאמר, הרבי לא התיר גם את השימוש בפמוט שאינו יציב. עתה לא התיר שימוש בפמוט שעלול להתפוצץ, ואם כבר מזכירים את הנושא, ראוי לציין פעם נוספת שהרבי הפנה את תשומת-הלב לנושא הבטיחות. בדרך-כלל חילקנו פמוטים בהנחה שקל להשיג את הנרות, אבל בהזדמנויות שונות היינו מחלקות גם נרות. יהודי אחד שבתו התקרבה ליהדות ע"י הדלקת נרות-שבת נעשה ידיד נאמן למבצע והתנדב לתת לנו כמות גדולה של נרות בחינם.

כעבור זמן-מה בא אלינו בהצעה: יש לו ידיד יצרן נרות בארץ-ישראל, המייצר במפעלו נרות קטנים בעיצוב מיוחד. הלה מוכן למכור לנו כל חבילה בעשרים סנט, וכאן בא אלינו ידידנו בהצעה נדיבה: נזמין עשרת אלפים נרות ונחלק בינינו את התשלום - על כל חבילה אנחנו נשלם עשרה סנטים והוא ישלם עשרה. לכאורה הצעה מצוינת, אבל כאשר כתבנו על כך לרבי (כן, הרבי היה מעורב בכל צעד ובכל החלטה) התגובה היתה שלילית. הנימוק בנרות קטנים במיוחד יש חשש לחוסר יציבות וזה מסוכן...

פעולות השנה הראשונה הסתיימו בקול תרועה גדולה. שנת הלימודים הסתיימה והדבר אמר הפסקה בפעילות האינטנסיבית של הביקורים בבתי-הספר. מטה המבצע התכנס ותכנן סידרה של פעילויות בהרים, בין המשפחות בבנגלו'ס ובין הילדות במחנות-הקיץ.

ADVERTISEMENT (פרסומת) על – דבר "מבצע נש"ק"

לפנינו הגהת מכ"ק אדמו"ר על פרסומת ("ADVERTISEMENT") אודות מבצע נש"ק שהוכנס לכ"ק והואיל אף להגיה אותו:

1. על המילים (מתורגם מאנגלית): הרבי מליובאוויטש יצא במבצע עולמי לעודד כל נשות היהודיות, ואפילו נערות מגיל שלוש"..." - הוסיף הרבי: לערך.

2. על המילים "כל ששי לילה" - הוסיף הרבי שלכאו' צ"ל: eve?

(תשורה מחתונת לוי סלונים)

בדו"ח לרבי התכנית הוגדרה "מבצע חזק בקאנטרי", ומיד עם קבלת הדו"ח הרבי נתן מאתיים וחמישים דולר, דמי השתתפותו האישית בהוצאות המבצע. הרבי נתן את הכסף בשטרות של חמישה, עשרה, עשרים וחמישים דולרים. ביי"ב בתמוז שחל באותה שנה ביום ראשון, התקיימה מסיבה מיוחדת למכירת השטרות של הרבי וכל שטר נמכר בסכום נכבד. כך גויס הכסף ל"מבצע חזק". ואכן, היה זה באמת "מבצע חזק" שכלל ביקורים במחנות-הקיץ ובבתי-מלון ואפילו פרסום זמן ההדלקה באמצעות מטוס...

הפמוט 245,001 הוגש לכ"ק אדמו"ר:

אותו יום ראשון, י"ב בתמוז תשל"ה, קשור בתולדות "מבצע נש"ק" מכיוון נוסף. ביום שישי בצהריים, ט' בתמוז, העביר הרב חזקוני את ההוראה הבאה: הרבי מבקש שלקראת ההתוועדות שתיערך ביום ראשון בערב, נניח על שולחנו

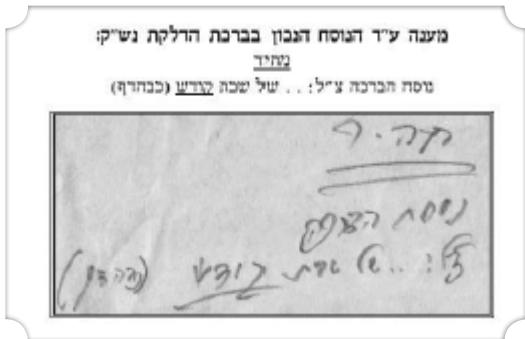
את הפמוט הבא שעומדים לחלק. כלומר, הרבי מבקש שעד ההתוועדות נחלק מספר רב ככל האפשר של פמוטים, והפמוט שמיועד להמשיך החלוקה יובא להתוועדות.

מיד חשבנו שאין זה נאה להגיש לרבי פמוט נחושת פשוט, ומצאנו אומן שציפה אותו זהב וחרט עליו הקדשה מיוחדת. מלבד ההקדשה, ביקשנו מהאומן לחרוט גם את מספר הפמוט. בשנים שחלפו מתחילת המבצע חילקנו כבר ת"ל מספר עצום של פמוטים וחדלנו מזמן לספור אותם, אבל אז - בסיום השנה הראשונה למבצע - עדיין עקבנו אחרי מספר הפמוטים, ובדו"ח שמסרנו לרבי מדי יום שישי כתבנו גם את מספר הפמוטים שחולקו באותו שבוע. זו היתה הסיבה שביקשנו מהאומן לחרוט את המספר בפמוט שיוגש לרבי.

הפעילות ששמענו את בקשת הרבי יצאו למבצע באותו יום שישי בהתלהבות גדולה מתמיד, במטרה שהמספר שייחרט על הפמוט שיינתן לרבי יהיה גבוה ככל האפשר. בסופו-של-דבר הגענו למספר מאתיים ארבעים וחמישה אלף ואחד - 245,001. האומן השלים מבעוד מועד את כל עבודת הציפוי וחרטת נוסח ההקדשה, ורגעים ספורים ממש לפני ההתוועדות חרט גם את המספר - כי הפעילות וחלוקת הפמוטים נמשכו עד הלילה.

בסיום ההתוועדות הרבי לקח אתו את הפמוט, ובתערוכת ספריית ליובאוויטש שהתקיימה לא מכבר, אחד המוצגים הבולטים היה הפמוט המיוחס של הרבי... השנה הראשונה למבצע נש"ק עמדה להסתיים. "יום ההולדת" של המבצע היה שיחת הרבי לנשים שלפני ראש-השנה, ובאותו מעמד הרבי חזר והתייחס לנושא באופן מיוחד.

בסיום השיחה, כשהרבי פנה לצאת מבית-הכנסת, הבחין במרת שטרנברג שעמדה ליד מדרגות הבימה. הרבי עצר לרגע ואמר: "מ'זאל זעהן ס'זאל זיין א עד אין 'ניו-יורק טיימס' פאר ליכט בענטשן און ס'זאל זיין בולט" }=שתהיה מודעה ב'ניו-יורק טיימס' על הדלקת נרות ושתהיה בולטת}. מיד נעשו כל המאמצים הדרושים, ובגליונות שלפני ראש-השנה, התנוססו

ב"טיימס" ובעיתונים אחרים מודעות מרשימות על הדלקת הנרות...

במשך השנה הרבה הרבי לעודד את העסקנים, להפיץ מנהג זה בין הבנות, וכן הרבה לעודד את הבנות לנהוג בהדלקת נש"ק.

במכתב כללי-פרטי, שהשיב לבנות רבות בחודש מר-חשון תשל"ה, כותב (יא'שכד):

"בנועם קבלתי בשורה הטובה שהתחילה להדליק נר שבת וקבלה על עצמה בל"ג להדליק נר שבת ויום-טוב. ויהי רצון שיאיר מזלה ויהי צנור וכלי לתוספת ברכות מאת השי"ת מקור הברכות בזכות השבת כי היא מקור הברכה".

במכתב כללי-פרטי נוסף, שהשיב לבנות רבות בחודש כסלו, כותב (יא'שסח):

"בנועם קבלתי מכתבך עם הבשורה הטובה שהתחלת להדליק נר של שבת. ובודאי תדליק גם נר של יום-טוב. ואף על פי שעוד טרם הגעת לגיל בת-מצוה, אבל הרי מצוות חינוך - הדרכה והרגל במעשה המצוות - מתחילה בגיל רך ביותר בחיי היהודי... ועל כולנה, סגולה מיוחדת למצוות הדלקת נר שבת ויום-טוב - להאיר מזלה להמשיך ברכות ה' בכל המצטרך גם בענינים גשמיים. ויהי רצון אשר כל הברכות הכלולות במצוות נר שבת ויום-טוב יתקיימו בך, ועל ידך גם בבית ובכל בני הבית, בגשמיות וברוחניות גם יחד".

באגרת מחודש טבת כתב להן (יא'שצד):

"בנועם קבלתי מכתבן בבשורה הטובה אשר קבלתן ע"ע להדליק נרות שבת ויו"ט. ויהי רצון שבזכות מצוה גדולה זו תעמוד לכל אחד ואחת מכן שיאיר ה' פניו אליכן ויאיר מזלכן ויברך אתכן וכל בני משפחתכן שי' בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות גם יחד".

באגרת מחודש אדר כתב להן (יא'תמה):

"בנועם קבלתי המכתב שלכן עם הבשורה הטובה על דבר הדלקת נר שבת ויום-טוב. וזכות מצוה זו מאירת עינים - תעמוד לכן להאיר מזל כל אחת מכן".

באותו חודש כותב לאחת הבנות (יא'תנו): "בטח יודעת ע"ד מבצע נש"ק — נר שבת קדש, אשר הרבה דובר לאחרונה בזה שגם בחורות קודם נישואין ואפילו ילדות קטנות משהגיעו לחינוך ידליקו נר שבת ויום-טוב, ובברכה. ובודאי גם היא רגילה בזה, ובפרט שאינה נמצאת בבית הורי'. והתקוה שמשפיע בכיוון זה בכל מקום שידה מגעת. והשי"ת יאיר מזלה, ותבש"ט בכל האמור".

ובחודש ניסן כותב לאחת הבנות (יא'תפה): "ויהי רצון שכשם שאת מדליקה נר שבת ויום-טוב כן יאיר מזלך ותלכי מחיל אל חיל בדרך התורה והמצוה, כי נר מצוה ותורה אור, כיאות לבת ישראל נאמנה, בת אמותינו שרה רבקה רחל ולאה. והרי זהו הדרך לקבלת ברכות ה' בכל המצטרך גם בגשמיות".

כבר שלושה שבועות לא הגיע דו"ח על "מבצע נש"ק"...

מספרת מרת שטענבערג משך זמן לאחרי התחלת מבצע נרות שבת קודש, הרלי"ג שי' סיפר לי שהרבי התבטא אליו "שלא שומע משום א' שעושה משהו אודות נרות שבת קודש"...

זה ה' ביום ו' עש"ק, כבר ממש קרוב לזמן הדלקת נרות, ישבתי לכתוב דו"ח על פעולות קטנות שעשיתי בענין, אבל לדעתי לא ה' שום דבר מיוחד. והנה, להפתעתי, תוך כמה דקות קבלתי מענתו הק': "ת"ח ת"ח על הבשו"ט אודות הדלקת נרות שבת קודש שהגיעו כמה רגעים לפני הדלקת נרות שבת קודש".

מאז, כל יום שישי הכנסתי דו"ח לרבי מכל הפעולות שעשינו משך השבוע (וזה כלל כל מיני סיפורים ומקרים שאירעו במשך השבוע אודות המבצע), וככה המשכתי למשך ג' שנים.

הגיע חודש אלול, חשבתי לעצמי שאין זמן לרבי לקרוא כל הדוחות באריכות, ואשר ע"כ לא אכתוב דו"ח אלא אחת לג' שבועות.

באותו יום שישי של השבוע השלישי, והנני באמצע לכתוב דו"ח, ומצלצל הטלפון בבתי. על הקו המזכיר הריב"ק שי', ואומר לי שהרבי בקשו ממנו לטלפן אלי כי "כבר ג' שבועות שלא שמע ממבצע נש"ק". ומאז המשכתי לכתוב מידי שבוע בשבוע.

ומענין לענין, במוצש"ק אור לט' כסלו תשל"ה, ה' הפעם הראשונה שעשינו מלוה-מלכה לאסוף כספים עבור המבצע, וביום א' בבוקר קיבלתי טלפון מהרחמ"א ע"ה חדקוב שהרבי עומד לנסוע לאוהל הק', ורוצה לקבל דו"ח לפני"ז ממה ואין התרחש אתמול במלוה מלכה.

לפעם אחרת כשעשינו מלוה-מלכה עבור המבצע, הנה בבוקר הרבי התבטא לא' מחברי המזכירות "סשוין אדורך צוועלף שטונדע זינט די מלוה-מלכה און כ'האב נאך נישט באקומען קיין דו"ח"...

בחלוקת הדולרים של א' מימי ראשון בשנת תשמ"ט, לאחרי הרבה זמן שלא הכנסתי דו"ח, אמר לי הרבי: "איך האב שוין לאנג נישט געהערט וועגען מובצע נש"ק... ונתן עוד דולר עבור ה"פאסט-מארק".

כאמור, תשובות הרבי לדו"חות השבועיים שקיבל העידו שהדיווחים המפורטים גורמים לו נחת-רוח, לכן מרת שטרנברג היתה מספרת בדו"חות גם על מכתבים שהתקבלו באותו שבוע מנשים ובנות, על אירועים שהתרחשו בעקבות המבצע וכיוצא באלה. בעת כתיבת אחד הדו"חות, היתה לה משום-מה תחושה שהאריכה מהמידה הדרושה והיא הוסיפה התנצלות על כך שהיא לוקחת מזמנו של הרבי. התשובה לא איחרה לבוא: איך עולה בדעתה שהיא לוקחת את הזמן, והרי מדובר בעניין שמביא פירות עד סוף כל הדורות!

עריכת ספר מכתבים בקשר למבצע:

בשנת תשל"ז הפעילות בבתי-הספר נעשתה בהיקף נרחב מאוד ומספר הפמוטים שחולקו עלה למיליון וחצי. עם הגברת הפעילות גברו גם תגובות הנשים, והדו"חות לרבי כללו לא מעט מכתבים מעניינים, ביניהם תגובות של ילדות שנשלחו ע"י המורות, ועוד. בשלהי טבת ה'תשל"ז מסרה מרת שטרנברג כמה מומכתבים הנ"ל לכ"ק אדמו"ר, עליהם קיבלה את המענה דלהלן:

"כדאי הי' להדפיס קובץ מכ' כאלו (מכ{מ} בי"ס) אחדים מכל סוג (בדתיות) ופוטוסטאט ממוקצתם. בצירוף תמונות. וכו'. ובהידור.

אחד מהעמודי הספר

נת' ות"ח ודבר בעתו - בין הלולא דכ"ק אדה"ו והילולא דכ"ק מו"ח אדמו"ר. אזכיר עה"צ"

גם המענה דלהלן הוא בקשר עם ההוצאה - לאור של הספר הנ"ל.

אולי לערוך התחרות בזה מה טוב שיוכלו לחלקו בהקדם - ע"כ פנים לא יאוחר לערב שבת הגדול שהוא ערב חג הפסח אעה"צ {אזכיר על הציון}

עסקניות המבצע יצרו מיד קשר עם מורות בחוגים שונים. תוך-כדי גיבוש התכנית, הרבי עצמו הורה לארגן תחרות חיבורים עם פרסים ולפרסם את הדבר בכל רחבי ארה"ב. תוך זמן קצר החלו לזרום למטה המבצע חיבורים רבים, כל אחד ויופיו, והרבי הורה להביא את החומר לפני ועדת מחנכים ומחנכות שתקבע אילו חיבורים הם הטובים ביותר. בשלב הבא, הרבי היה מעורב גם בהדפסה וירד ממש לפרטים. הוא הורה למשל שלפחות חלק מהחיבורים יודפסו בכתב-ידן של הילדות, כפי שנתקבלו.

בסביבות פורים התכנית היתה פחות או יותר ברורה, ואז באה הוראה שגרמה לכל העוסקים בה לחץ לא מבוטל - שהאלבום יהיה מוכן לשבת הגדול. כעת התחיל מאמץ מיוחד להשיג עוד ועוד חיבורים מחוגים רחבים ביותר, לסיים את התחרות, לקבוע איזה חומר יכלל באלבום ולפתוח בהדפסה.

המכתב שנבחר כטוב ביותר היה של ילדה בת שש מבית-ספר עממי. מכתבה הודפס במילואו במרכז החוברת ולידו צילום כתב-היד. לאחר מכן התברר שהקטנה התרגשה מהעובדה שדווקא היא נבחרה וזכתה בפרס ודבריה נדפסו, עד כדי כך שבסופו-של-דבר נהפכה לבעלת-תשובה...

חוברת החיבורים שהודפסה במתכונת אלבומית נחלה הצלחה רבה. היא זכתה לפרסומת רחבה, נמכרה היטב ותפסה מקום של כבוד בכמה ספריות חשובות

בעקבות ההצלחה, עלה כעבור שנתיים רעיון לחזור על המבצע - להכריז שוב על תחרות חיבורים ולהפיק אלבום שני בעצם ההתעווראות להו"ל חוברת שני' באה מהרבי אשר כתב (מנחם אב תשל"ט):

ההמשך בהו"ל דחוברת ב' דמאמרי הבנות תי? (דכמובן צ"ל הפצתו זמן לפני ר"ה הבע"ל)

כדאי לציין, שהמענה נכתב (ונמסר) בסמיכות לט"ו באב, ואעפ"כ ביקש הרבי שהפצת החוברות תהי' "זמן לפני ר"ה הבע"ל"!

..עסקניות המבצע נכנסו לפעולה והתחרות צברה תאוצה בעיקר בקיץ. ילדות רבות השתתפו בתחרות וקיבלו פרסים. עכשיו התחלנו לחשוב על הפקת האלבום ממש. מובן שדיווחנו לרבי ברציפות על ההכנות להפקת האלבום השני, אבל עד חודש אב בערך לא היתה מצד הרבי התייחסות מיוחדת לכך, עד שיום אחד נחתה עלינו שאלה של הרבי ממש כרעם ביום בהיר" - איה חוברת השניה דמאמרי הבנות שתחיו, עכ"פ הפצתו לא יאוחר מערב ר"ה הבע"ל ט"ו... במילים

מכתב ע"ד נש"ק ובמיוחד ע"י ילדות

כ) להעמדה במש"כ בערך המולדן (או"ח סרס"ב ס"ז): זכרון ישראלי
נחמה לבית כו"ה החכמה קלנולדה - עפ"י: 1) כל אחת בפ"ע אינו
עולה יפה. 2) הקושר בהמקור: אף שהבעל אינו מברך כו"ה משום החיוב
הוא רק על המטחה - אינה קושרה מעיקרא. 3) הדין בטרומב טס שטוב
שכל אחת הברך בחרך בפ"ע - הול"ל כן גם בפ"י.

בכבוד ובברכה
Handwritten signature

ד"ע נחמל המכ" ככה"מ, ו"א"י מה ארון בחוכנו: א/ נשואה
באט היא קטנה - 1) אינה בה מצוה, 2) זקוקה לחינוך. ב) החמ"י
וכי מנתג טטה מנתג הוא - פשיטא שהכונה - שבדאי הנדלים הנתיבות
בה"א ג) כ"כ בקרת"ש שד"אף שהבעל אינו מברך כו"ה - אין הכוונה
להבעל ד"בנות ישראל.. שהן אצל אמן, כ"א לבקל דקלמא, סמא. ועוד ועוד.

והוא, מש"כ (בריש עמוד ב') בנוגע לזמן הדלקת הנרות - א"ל
והוא, שד"ח, סדירות הטוב בזה הוא "בקה שקינת החמ"י", וסבן אשר (א"ל) כ"ח
יש זה יש להנביט סביבו אופן אסור להדליק הנרות בטעה שקינת
החמ"י ולאחר זה, שא"ן בזה כל מצוה אלא להיפך ה"ו.
והיקון האסור צריך לקטוף לא רק בחגירות שורמסו בעתיד, אלא
גם המודמטה כבר נכון מאד, לדעת, להדביק מחקאה על העותקים
המודמטים בהיקון האסור.
נתיחיש לשמוע מידירנו הר"ג וזה"ח וזה"ח אי"א נו"מ עומק
בצ"ב רב פעלים וכו' הרש"י שי' רייטיק אשר נתקורר במ"י למסס
בין בני עדות מצוות הדלקת הנרות גם לבנות לפני החתונה, וסדרו
בזה לאחריה מהח חשדים שגם ילדות קטנות סתהבעי לחינוך בכלל
ובפרט שא"ן זה אלא לחשיב עמדה ליושנה, כי כבר מקדמך דגא היו
נודעים במשפחה מדיקוה במצוות לקיים מצוה היבון גם בנוגע
להדלקת הנרות, ורק ספ"י הדוחק בפ"י לידות וגם החמור בנרות מצד
מלמדים והחמות וכו'. נהבעו המקיימים נוהג זה, ואח"כ כבר ה"י
קשה להחזיר המנהג לאינתו.
ובפ"ע נשלח לכה"ר קונטרס חדשים כאן אחד מהרבהים הצעירים ע"י

בכבוד ובברכה וי"א
Handwritten signature

ז.ב. כהנאנו לומר בנוסח הברכה (נמוגן-בלי הבדל אם לפני
החנונה או לאחר) "להדליק נר של שבת ערב" אב"ב, ראיה בננס
התפלה שמביא אחרי הברכה - רבש"ע, בזכות מצוה הדלקת הנרות של
שבת קודש כו".
ומדי דבריו, עוד ב"ה הקרות. כדאי שיבניין על החוברת סכיון
שיש בה נוסחאות של ברכות יס לנהוג בה בזמירות וקדושה המתאימה.
והנתיב, שגם לוח השיעוה כטולה בימינו אלו, להתחיל כל ירב
המתאים בר"מ - ב"ה, כגו טרואני גם בלעטערה שנו, ועל"כ כדאי
שית"י גם בחוברת, א"ל א"ל יבניין יבניין. והוא"י א"ל יבניין.
קטעים משני מכתבים מכ"ק אד"ש אודות הדלקת נש"ק, ובפרט ע"י ילדות.
[בצדי המכתב האי' כי נשואה היא משפחה בפ"ע. להעיר דוגמא מסוכה פ"ד,
מ"ז. ועוד. בצדי המכתב הב' (גם כאן) כדין הכתוב בסידור. הלי בשווי"מ: של שבת
וי"מ. בשולי המכ" הב' אף שמוזכר בפנים. - והלואי שוה יספיק. וק"ל.]

אחרות - נשאר לנו בערך חודש אחד בלבד כדי לערוך, להדפיס ולהפיץ את האלבום השני עד ערב ראש-השנה - בשעה שלא היתה לנו אפילו התחלה של תכנית עבודה ממשית. ידענו רק דבר אחד - שככל שהשקענו באלבום הראשון,

עכשיו אנחנו חייבות להפיק משהו עוד יותר מוצלח ומרשים. כאשר הצענו את השאלות בנושא לפני הרבי, התשובה היתה להתיעץ עם מומחים ויודעי-דבר...

באשר לאלה, אחד המומחים לעיצוב הציע לשים בשער האלבום תמונה של ילדה מביטה בנר בתמיהה - שואלת כביכול מה פשר הנר, והספר ייתן על כך מענה. כאשר ההצעה הוגשה לרבי, קיבלנו תשובה תקיפה שענייננו הוא עשייה ולא תמיהה... מובן שבעקבות ההערה הכנסנו לשער תמונת ילדה מברכת על הנרות בפועל. מאז הקפדנו שגם בשערי העלונים שיוצאים-לאור מדי שנה, תודפס תמיד תמונה של עשייה. (מתוך שבועון כחב"ד).

recommandé en classe.

Elle savait qu'allumer les bougies après le coucher du soleil aboutirait à une profanation du Chabbat. tout en autorisant sa fille à allumer sa propre bougie, la mère refusa à changer son habitude et préféra attendre le retour de son époux. Cependant, quand le mari entra à présent chez lui, il sentait instinctivement quelque chose d'inconvenant à allumer si tard les bougies Il décida alors de rentrer plus tôt pour se préparer accueillir Chabbat comme il convient.

le faire, elle ne pouvait plus tourner le bouton du four. Après tout, je viens d'allumer une « Ner Chel Chabbat Kodech », « la lumière du jour saint de Chabbat », je viens de dire dans la bénédiction que c'est un jour saint, comment donc puis-je continuer à préparer le dîner, allumer ou éteindre le four, alors que tout cela est formellement interdit le Chabbat ? »

Personne n'aime le manger froid. Aussi, la mère se mit à faire de la Cholent (le ragoût achkenaze traditionnel que l'on cuit avant Chabbat et qu'on laisse mijoter jusqu'au repas de midi.) Chez les sépharades, ce plat est appelé Dafinah. Tout naturellement, la préparation de la Cholent et sa cuisson introduisirent une nouvelle vie dans la maison, et les répercussions se firent même ressentir sur la cacherout. Par la suite, la mère décida que puisqu'elle allumait les bougies, elle devait mettre une plus belle robe en l'honneur de Chabbat. Et bien évidemment, elle évita de faire un travail ménager afin de ne pas salir sa belle robe ! Et ainsi de suite... Une mitsvah en entraîna une autre. Quelque temps après, toute la famille avait changé et était devenue des Juifs respectueux de leurs traditions et de leur héritage. L'autre épisode concerne une famille en Angleterre. Cette famille avait le souci d'allumer les bougies de Chabbat et d'essayer d'introduire l'atmosphère de Chabbat dans son foyer tous les vendredis soir. Cependant, dans le souci d'inclure la famille entière, ils attendaient le retour du père de son travail. C'est alors que chacun se préparait, et ce n'est qu'après que la mère allumait les bougies et que le père faisait le kiddouch. Ainsi, chez eux Chabbat commençait à six heures, l'année entière. Ce qui signifiait qu'en hiver, les bougies étaient allumées quelques heures après le coucher du soleil. Leur petite fille, qui avait six ans, un jour, de retour de classe, demanda la permission d'allumer sa propre bougie. Ses parents furent enchantés de voir que leur fille sentait et comprenait suffisamment les choses pour s'efforcer d'apporter dans leur foyer cette lumière spirituelle.

Dès lors, ils acceptèrent volontiers de la laisser allumer sa propre bougie. Quand les jours d'hiver arrivèrent et que le père n'était pas encore de retour à l'heure qui convenait pour l'allumage des bougies, la jeune fille insista pour qu'il lui fût permis d'allumer sa bougie quelques minutes avant le coucher du soleil, comme on le lui avait

mère ce modeste plaidoyer «Je ne te demande rien, maman... tout ce que je veux, c'est que tu me laisses faire ça!

J'ai un bougeoir. On me l'a donné à l'école. Et je sais faire la bénédiction. Oui, on m'a donné un papier avec la bénédiction , et quand et comment allumer les bougies. Je t'en prie, maman, laisse-moi faire!» Les sanglots eurent raison de la mère qui céda finalement « O.K., répondit la mère fais ce que tu veux mais arrête. de pleurer comme ca et laisse moi tranquille,!... «

La petite fille débordait de joie. L'heure d'allumer les bougies arriva ; elle prit son bougeoir et sa bougie et les plaça sur la table de la salle à manger; elle alluma la bougie et fit la bénédiction. Et la voilà déjà transportée au septième ciel !.. Elle savait, on le lui avait dit, qu'elle ne pouvait toucher son bougeoir le Chabbat, ni le transporter. Aussi, elle se fit un plaisir d'informer chaque membre de sa famille, sur le ton des enfants mais sérieux tout de même, de ne pas toucher le bougeoir et de ne pas souffler sur la bougie. Lorsque ses parents virent que ce n'était pas si terrible après tout, ils la laissèrent allumer le vendredi suivant sans faire d'histoires. La petite fille ralluma sa bougie, avec le même plaisir et le même enthousiasme que la première fois. Sa joie alla même jusqu'à «contaminer» le reste de sa famille. Quelques semaines passèrent. Un vendredi, le mari dit à sa femme que «cela ne se faisait pas» d'allumer la télé alors que leur fille chante qu'aujourd'hui c'est Chabbatet que la bougie brûle sur la table.

Aussi longtemps que la bougie brûlait, il ne pouvait se résoudre à allumer la télé. Plus tard, le téléphone sonna... mais la mère ne décrocha pas !... Quelques semaines plus tard, la mère repassa devant elle la scène du vendredi soir, et fut convaincue d'une anomalie évidente. Et si un voisin ou une amie rentraient à l'improviste, quelle réaction auraient-ils s'ils voyaient la bougie brûler sur la table, leur fille trépigner de joie parce qu'elle vient d'allumer sa bougie racontant à tous la sainteté de cette lumière et du jour de Chabbat, alors qu'elle, la mère, continue à travailler comme si c'était un jour normal !

«Non cela ne colle pas. Qu'importe le «qu'en dira-t-on », je vais allumer, moi aussi, les bougies de Chabbat ! « Quand elle se mit à

LE POUVOIR D'UNE PETITE FILLE : DEUX RÉCITS, UN ENSEIGNEMENT...

Les émissaires du Rabbi, dans le monde entier, rapportent de nombreux récits, pour prouver que l'allumage des bougies du Chabbat a modifié la physionomie de nombreuses familles juives.

Dans la première année de la campagne pour l'allumage des bougies de Chabat, en 1974, le Rabbi évoqua, lors d'une allocution publique, deux anecdotes qui se sont répétées plusieurs fois dans différentes familles. Le point commun de ces anecdotes : une petite fille commence à allumer sa bougie et transforme la vie religieuse de sa famille.

La petite fille avait seulement cinq ans. Dans l'école privée non religieuse qu'elle fréquentait, une amie lui paria de la mitsvah d'allumer les bougies de Chabbat. Cette amie la persuada, elle et ses camarades de classe, de le faire bien qu'elles fussent avant l'âge de la Bat-Mtisvah (12 ans et demi). Elles pouvaient, alléguant-elle, participer à cette mitsvah à titre purement éducatif, en faisant la bénédiction, et, si elles le désiraient, elles pouvaient donner une pièce à la tsédakah. Elles accompliraient ainsi la mission que D.ieu leur a assignée, et auraient le mérite de faire entrer le Chabbat. Ce vendredi-là, la petite fille en question rentra à la maison et, sur un ton passionné, parla à sa mère de sa nouvelle découverte. Sa mère lui répondit qu'elle n'avait jamais entendu parler de cette pratique (en effet, elle n'avait, elle-même jamais reçu aucune éducation juive) «A-t-on jamais entendu chose pareille! « s'écria, la mère, en colère. «Où a-t-on vu une petite fille vouloir faire une chose que sa mère ne fait pas et introduire dans la maison de nouvelles idées !» Vous savez comment sont les enfants. Ils trépigent vite et boudent pour la moindre petite chose. Voilà notre petite fille qui se met à pleurer en adressant à sa

porte. Sarah ouvrit et l'homme la salua avec un sourire chaleureux. Ses mains parcheminées désignèrent la bougie :

- D'où viens-tu, ma fille et qu'est-ce que représente cette bougie ?
- Je m'appelle Sarah ; c'est ma bougie de Chabbat.
- Quel est le sens de cette bougie ?
- Elle apporte lumière, paix et bénédiction dans ce monde obscur.
- D'où venez-vous et à quelle ethnie appartenez-vous ?
- Je suis juive.

Il étendit ses mains vers la bougie en signe de bénédiction.

Ah ! Juive ! Vous êtes une nation sainte protégée par D.ieu Tout Puissant. Avec cette bougie bénie vous avez apporté la pluie, donc la vie à notre village !

Il s'inclina devant elle en signe de respect, prit congé et repartit sous un torrent de pluie.

Sarah ressentit que ce serait la dernière fois qu'elle viendrait en Inde. Sa mission en cet endroit était achevée.

*Lubavitch Central – Edgware Londres
Traduit par Feiga Lubecki*

sa mission : agir pour rendre ce monde non seulement meilleur mais digne de constituer une demeure pour D.ieu. Elle se passionnait maintenant pour l'étude de la Torah : elle avait emporté dans ses bagages plusieurs livres de pensée juive authentique et se réjouissait du calme de ce village où elle pourrait s'approfondir, non pas dans les mantras de gourous manipulateurs mais dans les écrits 'hassidiques.

Par la fenêtre de sa chambre d'hôtel, elle observait la place du village, si différente de l'agitation de Brooklyn. On était vendredi après-midi et elle avait du mal à imaginer, ici, comment ailleurs on pouvait être si agité pour les préparatifs de Chabbat.

Mais elle savait qu'ici, le soleil se couchait rapidement. Elle ouvrit son sac de voyage et en retira un bougeoir, une nappe blanche, des 'Hallots et des boîtes de conserves cachères.

Elle remarqua du mouvement dans le village. Le Sage de la tribu, un vieil homme calme et écouté de tous, avait rassemblé tous les habitants et leur parlait, les exhortait sans doute mais Sarah ne comprenait pas ce qu'il disait.

Il était temps d'allumer la bougie de Chabbat (oh, comme elle espérait en allumer bientôt deux, quand elle serait mariée !). Elle craqua une allumette, l'approcha de la bougie, entoura la lumière trois fois dans un geste de ses bras. La lumière scintillait devant elle mais elle couvrit ses yeux et prononça avec ferveur la bénédiction : « Barou'h Ata... », les mots que tant de femmes juives avaient prononcés avant elle et prononçaient sans doute maintenant en même temps qu'elle dans le monde entier. Oui, D.ieu était le Roi du monde et même de ce village abandonné, affamé, désespéré. Elle réalisa que c'était probablement la première fois qu'on accueillait le Chabbat ici.

La flamme se mit à danser joyeusement, une brise légère s'était levée. Il semblait même que le vent se mettait à souffler et la flamme augmenta, aspirant à s'élever toujours plus haut. Les premières gouttes de pluie tombèrent et Sarah dut fermer la fenêtre.

Le vieil homme fixait du regard sa fenêtre. Puis il se dirigea d'un pas décidé vers la porte de l'hôtel : il frappa respectueusement à sa

LA LUMIÈRE ET LA PLUIE

Un épais silence planait sur ce village du nord de l'Inde. Pas un souffle d'air ne faisait frémir les maigres arbustes. Les feuilles des palmiers pendaient lamentablement comme privées de vie, les bananiers ne produisaient aucun fruit. L'air était chargé de poussière ; des vaches squelettiques erraient dans les rues sales et vides de tout passant. Des enfants décharnés se tenaient debout devant les portes de leurs misérables habitations, guettant un signe du ciel, guettant la pluie tant attendue. Mais le soleil dardait ses rayons éclatants sans pitié sur le village à bout de force, complètement asséché. Les hommes ne chantaient pas en travaillant, ils ne pouvaient pas travailler le sol aride.

Il n'y avait pas de pluie.

Les moussons de juillet se faisaient attendre. Les gens gisaient sur leurs nattes d'osier, espérant avoir la force de vivre jusqu'à ce que tombe la pluie.

Sarah arriva cet après-midi. Durant plusieurs années, elle s'était rendue dans ce village pour y étudier les danses traditionnelles et la philosophie orientale pour étancher sa quête d'absolu, pour donner un sens à sa vie.

Mais cette fois, c'était différent : elle revenait en Inde après être revenue à ses racines profondes, après avoir retrouvé une paix intérieure véritable, après avoir compris que la vérité se trouvait en elle, en l'étincelle juive présente dans son cœur. Maintenant, elle cessait de considérer la Torah comme une vague tradition à laquelle même ses parents n'accordaient pas trop d'importance : la Torah était devenue pour elle un guide dans sa vie, la réponse à ses questions métaphysiques, le critère unique de vérité et de justice. Elle tenait à se rendre utile et à soulager la misère des autres tout en gardant à l'esprit

de trouver le numéro de téléphone de la famille. Ce fut la mère qui décrocha : oui, son mari avait demandé des bougeoirs ; elle-même n'était pas intéressée mais elle avait pensé que ce serait bien pour sa fille. Mme Sternberg l'assura qu'elle lui ferait parvenir des bougeoirs dès la semaine prochaine mais, en attendant elle lui expliqua comment fabriquer des chandeliers provisoires avec du papier aluminium pour sa fille mais aussi pour elle. Elle n'eut pas besoin d'argumenter très longtemps et la mère s'engagea avec plaisir à allumer elle aussi les bougies de Chabbat. Elle nota sur un papier en phonétique le texte de la bénédiction et se conforma aux instructions de son interlocutrice de New York. Celle-ci lui demanda alors si sa fille n'avait pas des amies qui seraient elles aussi intéressées à allumer les bougies de Chabbat. La dame répondit qu'effectivement sa fille avait plusieurs amies juives qui seraient sûrement très contentes et d'ailleurs elle-même connaissait plusieurs dames qui apprécieraient aussi certainement de recevoir des bougeoirs pour allumer des bougies. Le vendredi suivant, Mme Sternberg reçut un nouveau coup de fil du secrétariat : le Rabbi désirait savoir ce qui s'était passé avec la jeune fille de Bowie. Elle appela alors la dame : oui, elle et sa fille avaient allumé les bougies juste avant le Chabbat précédent, oui elles avaient reçu les bougeoirs qu'elles avaient distribué autour d'elles ; toutes leurs amies avaient été ravies. Toute la ville ne parlait plus que de cela. D'ailleurs d'autres femmes étaient intéressées : Mme Sternberg pouvait-elle... ? Oui, bien sûr, elle pouvait et elle envoya dès le début de la semaine suivante encore un plus grand paquet de bougeoirs à Bowie. Le 3ème vendredi, elle n'attendit pas le coup de fil du Rabbi et appela d'elle-même sa nouvelle amie de Bowie. Les amies de ses amies voulaient aussi recevoir des bougeoirs et souhaitaient rencontrer ces dames de New York qui se souciaient tant de leur faire connaître le Chabbat. On organisa un « Chabbat plein » : plusieurs femmes et jeunes filles de Crown-Heights (Brooklyn) se déplacèrent à Bowie pour un Chabbat, Chabbat durant lequel elles évoquèrent de nombreux autres aspects du judaïsme qui touchèrent les cœurs des habitantes juives de Bowie. Une seule bougie peut allumer de nombreuses autres bougies... et illuminer la vie de nombreuses familles.

(Rav Eliahou et Malka Touger - Si'hos in English - Traduit par Feiga Lubecki)

Elle prit ses deux filles avec elle dans la voiture. Elle trouva l'appartement, sonna, frappa encore et encore mais personne ne répondit. Finalement une femme qui habitait un appartement voisin apparut et expliqua que, oui, elle connaissait la femme qui avait demandé les bougeoirs mais celle-ci était âgée et entendait mal. Elle n'avait sans doute pas entendu la sonnette. Alors Mme Sternberg, ses deux filles et la voisine frappèrent encore, toutes ensemble, et la vieille dame finit par ouvrir la porte. Elle était ravie d'avoir de la visite et encore plus contente en apprenant qu'elle pourrait allumer ce soir-là les bougies de Chabbat. Madame Sternberg était heureuse d'avoir pu donner des bougeoirs et des bougies à cette dame mais était étonnée : pourquoi n'avait-elle pas allumé les bougies auparavant alors qu'elle semblait être originaire d'Europe de l'est où cette Mitsva avait été si populaire ? « Ne possédez-vous pas des bougeoirs ? » demanda-t-elle. « Bien sûr ! Venez, je vais vous les montrer ; ils sont dans la cuisine ! » Effectivement deux magnifiques chandeliers en argent trônaient en haut d'un élément. « Quand mes enfants m'ont aidée à emménager dans cet appartement, ils ont placé les chandeliers tout là-haut. Ni moi, ni mes voisines, nous ne sommes parvenues à les descendre. Et c'est pourquoi je n'ai pas allumé mes bougies toutes ces années ! » (Apparemment cette femme - comme beaucoup d'autres - pensait qu'on ne pouvait allumer des bougies que dans des chandeliers rituels). Une des filles de Mme Sternberg monta sur une chaise et réussit à attraper les chandeliers. C'est ainsi que, grâce à la tenacité du Rabbi et de Mme Sternberg, cette femme eut la possibilité dorénavant d'utiliser ses propres chandeliers pour allumer ses bougies de Chabbat.

* * *

Une autre fois, le Rabbi reçut une lettre d'un homme habitant Bowie dans le Maryland. Il demandait qu'on envoie des chandeliers pour sa fille. C'était encore un vendredi et le Rabbi fit à nouveau téléphoner à Mme Sternberg - 20 minutes avant Chabbat ! Mme Sternberg téléphona immédiatement à un émissaire du Rabbi dans le Maryland : mais celui-ci ne pouvait humainement pas se rendre à Bowie avant Chabbat car il y avait deux heures de route. Mme Sternberg entreprit alors énergiquement

Recit

UNE BOUGIE, DES BOUGIES...

« A l'âge de trois ans, Rivka (Rébecca) alluma les bougies de Chabbat »

En 1974, le Rabbi de Loubavitch lança une campagne internationale pour encourager femmes et jeunes filles juives (dès l'âge de trois ans) à allumer les bougies du vendredi soir. Immédiatement, la branche féminine du mouvement organisa une campagne de publicité sur les ondes de la radio. Le message mentionnait que chaque auditrice qui enverrait un dollar au département « bougies de Chabbat » du Bureau Féminin Loubavitch au 770 Eastern Parkway à Brooklyn recevrait un kit avec deux bougeoirs et deux bougies. La réaction fut immédiate : des milliers de lettres arrivèrent effectivement au Bureau Féminin mais certaines lettres furent, par erreur sans doute, adressées directement au Rabbi. C'est ainsi qu'un vendredi après-midi, le Rabbi reçut dans son courrier une lettre d'une femme qui habitait sur Ocean Parkway à Brooklyn. Le Rabbi demanda à l'un de ses secrétaires de téléphoner à Mme Esther Sternberg, responsable de cette campagne en lui demandant de tout mettre en œuvre pour que cette femme puisse allumer ses bougies le soir-même. Mme Sternberg n'était pas femme à traiter à la légère une demande directe du Rabbi. Il ne restait que 45 minutes avant Chabbat... Elle tenta de téléphoner à la femme mais son numéro ne se trouvait dans aucune liste. Elle réalisa alors que l'adresse indiquée n'était pas très lointaine et résolut de s'y rendre elle-même : si jamais la femme n'était pas là, elle déposerait le kit chez une voisine.

qu'il en soit de même la semaine prochaine, et, contre son gré, le mauvais ange doit répondre Amen.» (Talmud).

5. C'est l'allumage des bougies qui permet de obtenir la lumière éternelle de l'ère messianique comme il est dit «Si vous gardez les lumières de Chabbat, Je vous montrerai les lumières de Tzion.»(Midrache)

6. «On pardonne toutes les fautes de celui qui éprouve du plaisir à allumer les bougies avant le Chabbat. « (Choul'hane Aroukh)

2. Pour le plaisir du Chabbat

Le prophète Ichayahou dit (58, 13-14): « Tu appelleras Chabbat plaisir ». Le Midrache précise que ce verset fait référence à l'allumage des bougies de Chabbat. En effet, le plaisir d'un repas de fête est pleinement apprécié lorsqu'il est pris dans une pièce bien éclairée.

3. Pour que la paix règne dans le foyer

Le Chabbat apporte avec lui la paix et la tranquillité. Pour les conserver, la maison doit être lumineuse. Se trouver dans l'obscurité est inconfortable. Bien plus, on peut alors se heurter, trébucher et se faire mal. La famille est préservée d'un tel risque lorsqu'elle célèbre le Chabbat dans une maison bien éclairée. Plus profondément, les bougies du Chabbat introduisent dans la maison la lumière de la Torah qui guide les membres de la famille sur le chemin de la vie. Car celui-ci est parsemé d'obstacles susceptibles de provoquer une chute morale.

Quelques citations de nos Sages

1. «Et D.ieu bénit le septième jour" (Béréchit 2, 3). «Comment s'exprima cette bénédiction? Par l'allumage des bougies.» (Midrache).

2. Une femme qui allume joyeusement les bougies Chabbat introduit la paix dans son foyer. Elle acquiert ainsi le mérite d'avoir des enfants qui illumineront le monde par Torah. De la sorte, elle instaure la paix dans l'ensemble de l'univers et confère la longévité à tous les membres de sa famille (Zohar).

3. Une femme qui allume régulièrement les bougies de Chabbat aura des enfants et des petits-enfants qui seront des érudits en Torah. (Talmud)

4. Lorsqu'un homme, en revenant de la synagogue, rentre chez lui le vendredi soir, il est accompagné de deux anges, un bon et un mauvais. Lorsque ceux-ci constatent que la maison est prête pour le Chabbat, que les bougies scintillent, que l'esprit du Chabbat emplit le foyer, le bon ange bénit la maison en ces termes «Puisse D.ieu faire

La Mitsva de l'allumage des bougies de Chabbat

L'origine de la mitsvah

Notre mère Sarah est à l'origine de la coutume d'allumer les bougies du Chabbat. On sait que ces lumières éclairaient de la veille d'un Chabbat a la veille du Chabbat suivant. Rivkah alluma les bougies dès l'age de trois ans, avant même son mariage. La mitsva d'allumer les bougies du Chabbat est l'un des sept Préceptes introduits par nos Sages.

La signification de l'allumage des bougies

Nos Sages nous demandent d'allumer les bougies de Chabbat pour différentes raisons

1. Pour faire honneur au Chabbat

Le Chabbat introduit la clarté et la joie dans le foyer Chaque semaine, pendant une journée, nous nous séparons des préoccupations du monde pour nous concentrer sur l'aspect spirituel de notre existence. Durant le Chabbat, nous recevons une âme supplémentaire qui révèle une nouvelle dimension spirituelle nous permettant d'absorber la sainteté de ce jour. L'âme est comparée a une bougie, ainsi qu'il est dit « L'âme de l'homme est la bougie de Dieu», Pour honorer ce jour sacré, nous allumons donc une bougie qui illumine notre foyer et notre âme.

קובץ

מבצע נרות שבת קודש

סקירה ממבצע נש"ק

ארבעים שנה אלול תשל"ד - תשע"ד

Offert à l'occasion de la Bar Mitsva de

Moty KULSKI

30 MENA'HEM AV 5774